

Sygn. akt. III Kp 170/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Anna Konieczna

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej Dariusz Sobieski

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2013r. (data wpływu), sygn. akt Ap V Ds. 24/12/Sp(c) o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **G. J.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **13 maja 2013r.**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 7 sierpnia 2012r., sygn. akt V Kp 1207/12 wobec **G. J.**, s. T. i B. z domu K., ur. (...) w B.

podejrzanego o to, że:

w okresie od połowy maja do 26 maja 2012r. w S., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. (...) i M. K., usiłował wytworzyć znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 40 kilogramów mefedronu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec jego ucieczki, ujęcia S. (...) i M. K. na gorącym uczynku popełnienia tego przestępstwa i wstrzymania dalszego toku produkcji mefedronu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2012r., sygn. akt V Kp 1207/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia zastosował wobec G. J. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego M. K., zeznań świadka M. S., a ponadto wyniki oględzin, dowody rzeczowe, w tym zabezpieczona substancja, dokumentacja i zapiski, wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała również obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanego podejrzanemu czynu, popełnionego wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze znanymi podejrzanemu osobami, który implikuje zależności pomiędzy osobami uczestniczącymi w przestępczym procederze. In concreto świadczą o tym podejmowane przez podejrzanego próby uzgadniania z innymi uczestnikami procederu wersji zdarzenia mającej

uchronić go przed poniesieniem odpowiedzialności karnej. Podkreślić należy przy tym, że do tej pory z przyczyn obiektywnych nie udało się zatrzymać wszystkich osób uczestniczących w tym procederze, w szczególności tych przebywających poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzasadniona jest obawa, że podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed organami wymiaru sprawiedliwości za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Podkreślić wszak należy, iż podejrzany G. J. zbiegł z miejsca zarzucanego mu przestępstwa, gdzie na gorącym uczynku produkcji mefedronu ujęto S. (...) i M. K.. G. J. ukrywał się na terytorium Polski a następnie wyjechał poza granice kraju, został zatrzymany dopiero wskutek wdrożenia jego poszukiwań. Istotnym jest także, że posługiwał się dowodem osobistym innej osoby. Skoro podejrzany w przeszłości podjął działania mające znamiona bezprawnego utrudniania prowadzonego postępowania karnego, realne jest niebezpieczeństwo, że podejrzany, w razie pozostawania na wolności znowu podejmie takie zachowania.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego G. J. zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości – wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem usiłowania zbrodni z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12).

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego na obecnym jego etapie, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czasochłonne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki, w tym przesłuchiwanie podejrzanych, dokonano zatrzymań, zabezpieczono dowody rzeczowe, pozyskano opinie biegłych.

Podjęte czynności procesowe należy kontynuować dla prawidłowego zakończenia postępowania. Niezbędne jest w szczególności ustalenie i zatrzymanie kolejnych uczestników procedury objętego zakresem śledztwa oraz ujawnienie i zabezpieczenie ich majątków, kontynuowanie czynności z udziałem podejrzanych, odtworzenie materiałów niejawnych, pozyskanie od strony niemieckiej, francuskiej słowackiej i holenderskiej w ramach międzynarodowej pomocy prawnej kolejnych dowodów rzeczowych i dokumentów, zebranie danych osobopoznawczych o podejrzanych. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne może okazać się przeprowadzenie kolejnych czynności procesowych.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). Podkreślić należy, że naturalne jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby, wobec której jest stosowane, jednak odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu i zdrowiu aresztowanego lub egzystencji jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z

10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.